

Đoạn văn ngắn viết về kỷ niệm đi học của ông, bà, cha, mẹ, cô, chú, v.v...lúc còn thơ ấu ở Việt Nam của các em học sinh lớp 5

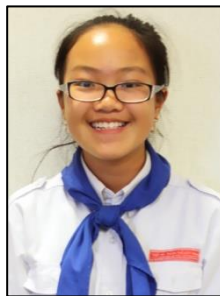
Nông Anna

Hồi xưa ở Việt Nam có nhiều trẻ em đi học. Tùy theo mỗi người, trường học lưu lại những cái nhìn khác nhau. Trường học để lại nhiều kỷ niệm mà người ta sẽ nhớ mãi. Hôm nay em sẽ kể cho thầy cô và các bạn nghe một vài kỷ niệm của một người đặc biệt, đó là ba của em. Dĩ nhiên ba em có rất nhiều kỷ niệm không thể kể hết ra đây. Em chỉ chọn ra 2 chuyện mà em thích nhất.

Khi ba em được khoảng 5 hay 6 tuổi, ba em cứ hay đi vào lớp học của người em họ. Lớp học đầy học sinh khoảng chừng 50 em. Phòng học trông có vẻ nhỏ và chật chội, tuy rằng đây là phòng lớn nhất của trường. Ba em và người em họ đến lớp này mỗi ngày mặc dầu lớp học của ba ở đây nhà khác. Vì vậy mà lúc đầu cô giáo không cho ba vào lớp, nhưng ba cứ đứng ở ngoài ngưỡng cửa nhìn vào cho đến khi cô giáo chấp nhận cho vào học với người em họ. Phải công nhận là ba thật kiên trì.

Trong một lần khác, ba em vì tham ăn mà gây rắc rối. Thông thường ba là một đứa trẻ gan dạ và thật thà. Một ngày nọ ba và người anh dừng lại trên đường đi học để mua kẹo với tiền vừa được lì xì. Loại kẹo này chỉ có hai màu là xanh và đỏ. Ba mua kẹo màu đỏ và người anh chọn màu xanh. Ngay sau đó ba đổi ý muốn kẹo màu xanh. Hai anh em đồng ý đổi kẹo cho nhau. Nhưng thêm một lần nữa ba thay đổi lại muốn kẹo màu đỏ. Thế là hai anh em lại trao đổi kẹo cho nhau. Khốn khổ thay lần này người anh đã nhanh miệng liếm thử cục kẹo đỏ trước khi đưa lại. Thấy kẹo đã bị liếm, ba liền quăng kẹo vào bụi cây và bắt đầu khóc. Lúc ấy chuông học vang lên, học sinh xếp hàng vào lớp nhưng ba vẫn ngồi lì khóc ỉ. Một lúc sau, không thấy ai đến dỗ, ba em tự động nín khóc rồi đứng đĩnh đi vào lớp như không có gì xảy ra.

Đối với em, cuộc sống của đi em ở Việt Nam thật là thú vị. Dì nói với em rằng dì luôn luôn phải thức dậy thật sớm vào buổi sáng để có thể đi học đúng giờ vì con đường đi đi học thường bị tắc nghẽn với nhiều xe gắn máy, xe đạp và người đi bộ. Giao thông vào những ngày mưa gió còn tệ hại hơn nhiều nhưng dì vẫn phải tới trường không được phép nghỉ.

Dì còn nhớ trường Phật Giáo buổi sáng có nhiều ni cô dạy thêm cho học sinh về tôn giáo tương tự như là kinh thánh. Thầy cô giáo có ra vô số hình phạt để trừng trị các học sinh phá phách không tuân theo kỷ luật, nhưng phần lớn là đánh đòn. Học xong về nhà, dì còn phải làm việc nhà và trông em gái út của dì. Không những thế, dì còn phải làm vô số bài tập ở nhà của mình. Do đó dì khuyên em phải luôn học tập chăm chỉ, không gây rắc rối ở học đường hay những nơi khác, cần nhất là phải trung thực với chính mình và mọi người.

=====o0o=====

Phan Brandon

Khi còn nhỏ ba rất thích đi học nhưng phải đợi cho đến khi đủ bốn tuổi ba mới được đến trường. Ngày đầu tiên, ba dậy thật sớm, mặc quần áo xong xuôi rồi háo hức chờ đợi được đưa đến trường. Ở trường cô giáo dạy học và dạy ca hát rất vui, ba được cho ăn trưa, ngủ trưa. Nhưng cuối ngày hôm đó, ba phải chờ đợi ở trường rất lâu vì ông nội bận đi đón các bác và chú đi trước. Khốn khổ thay, đúng hôm đó xe cộ đông đúc, đường phố bị kẹt chặt cứng. Ba nghĩ là mình đã bị bỏ rơi nên sợ hãi và khóc thảm thiết. Cuối cùng khi ông nội vừa đến nơi, ba mừng rỡ chạy ra quên luôn cả sách vở. Thế là ngày hôm sau ai nói gì ba cũng không còn muốn đi học nữa, mãi đến khi lên sáu tuổi, ba mới chịu đi học trở lại.

Dinh Dimitri

Mỗi buổi sáng, mẹ của em thường thức dậy thật sớm để đi học. Sau khi ăn sáng xong, mẹ em thay quần áo và chuẩn bị đi học. Lúc đó trường học không bắt buộc học sinh phải mặc đồng phục, nhưng phải mặc quần áo thích hợp. Chuẩn bị xong, mẹ đạp xe đến trường hết nửa tiếng đồng hồ. Phần lớn đường đi ở Việt Nam rất hẹp và chật chội nên đi xe đạp hơi vất vả, nhưng mẹ không bao giờ chịu thua và bỏ cuộc. Mẹ em thường đến trường khoảng bảy giờ sáng và học cho đến mười một giờ. Mẹ chỉ học khoảng bốn tiếng đồng hồ mỗi ngày nhưng các giáo viên cho thật nhiều bài vở làm ở nhà.

=====o0o=====

Trần Hanley

Bố của em còn nhớ thời gian đi học ở Việt Nam rất là vui nhưng không kém phần gian nan. Mỗi ngày, thầy cô đều kiểm tra bài vở nên các học sinh rất lo lắng. Bố em rất nhát gan nên thường xuyên chăm chỉ và làm bài rất kỹ. Thầy cô nhiều khi phải tỏ ra nghiêm nghị và khó khăn vì có nhiều học sinh gian lận trong lớp. Thầy cô có thể dùng thước đánh vào gan bàn tay nếu học sinh không nói sự thật. Tuy nhiên, thầy cô luôn luôn quan tâm đến các học sinh và hết lòng tận tụy với các em. Chính nhờ vậy mà các học trò học hỏi nhiều điều mới lạ trong lớp.

=====o0o=====

“Thời Đi Học của Ba”

Phan Kenton

Sau năm 1975, gia đình ông nội của em bị buộc bỏ nhà cửa và về sinh sống nơi vùng quê hẻo lánh. Để được đến trường, ba em (bằng tuổi em bây giờ) phải đi bộ khoảng 10 dặm mỗi ngày băng qua khu rừng hoang vắng đầy nguy hiểm. Có hôm ba em được học, có hôm phải nghỉ học vì thầy cô không đến trường được. Mặc dù gặp nhiều khó khăn trở ngại, ba em

vẫn cố gắng đến lớp học để học hỏi những kiến thức mà thầy cô truyền đạt với hy vọng tiếp tục học lên cao hơn.

Qua câu chuyện của ba em, em cảm thấy mình thật may mắn và sung sướng đã được đi học với đầy đủ phương tiện và điều kiện ở nước Mỹ này. Em rất biết ơn ba mẹ cho em một cuộc sống ngày nay. Em cũng xin cảm ơn thầy cô trường Việt Ngữ Saddleback dạy tiếng Việt để em có thể viết lên câu chuyện thời đi học của ba bằng tiếng Việt của mình.

=====o0o=====

Cao Sklyer

Trường tiểu học của cha tôi nằm trong một thành phố nhỏ ở Việt Nam. Trường có các lớp từ mẫu giáo đến lớp năm. Mỗi lớp có khoảng 20 đến 30 học sinh. Mỗi ngày cha tôi đi bộ đến trường với các bạn của cha khoảng một ki-lô-mét. Trên đường đi, cha tôi và bạn bè nói chuyện sôi nổi về rất nhiều thứ như các trò chơi mới ra (nhưng không phải các trò chơi kỹ thuật). Mọi người còn kể chuyện tếu lâm và những điều xảy ra ở trường. Hầu hết bạn của cha rất thật thà và tốt bụng vì phần lớn gia đình của họ làm nghề nông. Cha tôi đã có rất nhiều kỷ niệm đẹp trong thời gian đi học tiểu học.

=====o0o=====

Vũ Tristian

Má con đang học lớp sáu thì phải rời Việt Nam với gia đình để tìm tự do. Ở Việt Nam bạn thân nhất của má là một người rất thật thà và tốt bụng. Lớp học ở Việt Nam có kỷ luật rất gắt gao nên thầy cô giáo có thể phạt và đánh đòn học sinh. Mỗi ngày đi dạy, cô giáo của má con mặc áo dài rất đẹp, nhưng cô có gương mặt nhìn khó khăn và dữ. Má con mong là sẽ có một ngày dẫn con về Việt Nam thăm trường học xưa với thầy cô và bạn hữu của má.

=====o0o=====

Võ Victoria

Lúc còn trẻ, ba phải mặc quần áo đồng phục đi học ở trường trung học tỉnh Cần Thơ. Con đường ba đi bộ đến trường song song với một nông trại. Ba kể: "Một hôm đang trên đường về nhà, bất thành linh một con ngỗng thật to chạy ra chặn đường ba. Con ngỗng này to gan chạy lại gần sát ba và muốn cắn ba. Ba sợ hãi bỏ chạy thật lẹ. Con ngỗng rượt ba một lúc thì đành bỏ cuộc." Từ đó về sau, mỗi lần ba đi bộ qua khúc đường đó, ba phải nhìn trước nhìn sau rồi cầm cặp sách chặt chuẩn bị chạy thật lẹ nếu thấy hình bóng con ngỗng hung dữ đó.

=====o0o=====

Cảm Ơn

Thái Theodore

Tiếng Việt có câu châm ngôn là "Ăn trái nhớ kẻ trồng cây."

Cám ơn thầy cô Trường Việt Ngữ Saddleback đã dạy con tiếng Việt từ ngày đầu đến nay. Khi con bắt đầu học lúc bảy tuổi, con chỉ có ngồi yên, cười, và giả bộ là con biết mọi sự việc xảy ra trong lớp.

Nhưng sau nhiều năm học tiếng Việt, cái bong bóng của con càng tăng lên. Cho đến ngày hôm nay, con nhớ cách viết "mất" và "mật", vì cô Bích Hải đã nhồi vào sọ sớ ngữ vựng Việt ngữ của con. Con đã làm sai trong một bài thi khi phải dùng dấu mũ á và ó. Con còn nhớ cô Bích Hải đã hy sinh phân nửa giờ học để giúp con trong bài đó. Và con chỉ muốn nói con cảm ơn cô Bích Hải và con cảm kích sự giúp đỡ của cô.

Tuy nhiên, trong suốt một thời gian dài đi học, con thường có cảm giác là con sẽ không bao giờ học được tiếng Việt. Nhưng cuối cùng vào năm nay, cái bong bóng của con đã bể tan tành. Và con đã tiếp thu phần nhiều nước trong bong bóng đó.

Con xin cảm ơn ba má con, thầy cô Trường Việt Ngữ Saddleback và bạn học đã cho con nguyên hộp bút chì màu. Bây giờ con chỉ cần mở hộp đó, sau khi con học biết cách ...

Phở

Gianna Huỳnh – Lớp 6

Có rất nhiều món ăn Việt mà em rất thích thưởng thức. Một trong những món ăn đó là phở. Em thích ăn phở vì có rất nhiều loại phở: phở bò, phở gà, phở tái, phở bò viên, phở đặc biệt và còn nhiều nữa. Bạn cũng có thể thêm nhiều thứ vô tô phở của bạn. Vào mùa Đông, mình có thể thưởng thức một tô phở nóng trên đây vì nó rất ngon và dễ ăn. Nó làm cho bạn trở nên ấm áp hơn và đồng thời làm cho bạn dễ ngủ hơn vào ban đêm. Nước dùng rất ngon và ấm áp. Phở cũng có thể phù hợp với một kế hoạch ăn uống lành mạnh. Đặc biệt là bạn có thể chuẩn bị ở nhà và thêm các lớp cần thiết trên mặt. Trong khi đang nấu bạn có thể ngửi thấy mùi súp ngon trên bếp. Khi bạn cầm lấy tô phở của bạn, bạn có thể nhìn thấy hơi nước nóng đi lên từ tô phở và tất cả mọi thứ trộn vào với nhau với màu sắc rất hấp dẫn. Nếu bạn ốm, phở có thể giúp bạn khỏe hơn vì các loại thảo mộc trong phở. Phở rất đơn giản để nấu và không tốn kém. Đây là những lý do tại sao tôi thích ăn phở, ở nhà hoặc tại nhà hàng.

=====o0o=====

Tại Sao Con Không Thể là Người Chơi Thể Thao Chuyên Môn?

Andrew Nguyễn – Lớp 3

Nhiều người chơi thể thao chuyên môn chơi ở ngoài trời. Và họ được nhiều người khác biết đến. Con thì không thích ở ngoài trời và không thích được nhiều người khác biết đến. Nếu con là một người chơi bóng rổ nổi tiếng, con sẽ là người ít được chọn nhất trong đội.

Ngoài ra, người chơi thể thao chuyên môn cần ăn đồ ăn tốt cho sức khỏe, nhưng con không thích ăn lá cây ("rau") và cây tí hon ("broccoli"). Thay vì chơi thể thao chuyên môn, con thích dùng thời gian bỏ video đầu lúc chơi video game lên YouTube mặc dù con biết rằng video của con khi upload lên sẽ có ít người coi.

Hơn nữa con thích ăn kẹo bạc hà trong khi coi ti vi hơn là chạy bộ hơn một dặm mỗi ngày. Thêm nữa, khi người chơi thể thao chuyên môn tham gia trong đội, họ thường xuyên bận rộn tập dợt và thi đấu với các đội khác. Con không thích có một chương trình bận rộn như vậy. Đó là lý do tại sao con không thể là người chơi thể thao chuyên môn.

=====o0o=====

Lê Hoàng Hân – Lớp 3

Con tên là Lê Hoàng Hân. Hiện tại con đang học lớp 3 trường Việt Ngữ Saddleback. Con được sinh ra từ gia đình Việt Nam. Mọi người trong gia đình nói tiếng Việt thành thạo. Ông bà ngoại con không hiểu tiếng Anh, vì vậy con mới học tiếng Việt để nói chuyện với ông bà.

Mùa hè năm ngoái, con được về Việt Nam chơi; con hiểu và nói chuyện được với ông bà và cô chú của con. Con rất thích học tiếng Việt vì con sẽ biết được hai ngôn ngữ.

Nhân dịp kỷ niệm 30 năm thành lập Trường Việt Ngữ Saddleback, con kính chúc các thầy cô được nhiều sức khỏe để tiếp tục dạy tiếng Việt cho chúng con

=====o0o=====

Ba Mẹ Em

Hannah H. Phạm – Lớp 1-B

Ba mẹ đi qua Mỹ bằng tàu. Ba mẹ dừng lại ở Mã Lai trước khi qua Mỹ. Ba qua Mỹ năm 1979. Ba năm sau, Mẹ mới được tới Mỹ. Ba đi với 6 người trong gia đình. Còn mẹ thì đi với 3 người. Ba gặp mẹ bên Mỹ và làm đám cưới ở đây. Ba mẹ rất thương hai chị em con nên đã nuôi

nấng và dạy dỗ chị em con nên người. Chị em con rất yêu quý và kính trọng ba mẹ.

Grand Canyon

Christina Dinh Lớp 1-B

Những gì nên biết về Grand Canyon? Những tảng đá nằm dưới thung lũng đã có từ 6 triệu năm. Thung lũng sâu khoảng 6,000 bộ. Ở dưới đó có những con thú vật như là con sóc, chó sói, linh miêu, gấu trúc, chim ưng. Đây là những điều em biết về Grand Canyon.

=====o0o=====

David Trần

“Con người có tổ có tông, như cây có cội như sông có nguồn.” Từ nhỏ đến lớn mẹ đã dạy con phải nhớ nguồn gốc của con là người Việt. Vào năm 2007, mẹ ghi danh cho con học tiếng Việt ở trường Việt Ngữ Saddleback. Khi mới bắt đầu,

con nhớ những điều khó nhất là học viết tiếng Việt và bỏ dấu vào chữ. Nhưng con vẫn tiếp tục cố gắng. Hai năm sau, cô Thuận khuyến khích con thi trong chương trình “Bé Vui Bé Học”. Để chuẩn bị đi thi, chúng con phải gặp nhau vài lần mỗi tháng để luyện thi. Chúng con phải học đánh vần, viết chính tả, ca dao tục ngữ, màu sắc, và trả lời những câu đố. Sao mấy tháng luyện tập, đội Trường Việt Ngữ Saddleback đi thi và đoạt được hạng Tư. Sau “Bé Vui Bé Học”, con tiếp tục tập trung học hỏi tiếng Việt với các thầy cô. Ngoài việc dạy dỗ tiếng Việt, các thầy cô còn dạy cho con trở thành người công dân tốt ngoài xã hội. Với sự nâng đỡ và hy sinh của cha mẹ và các thầy cô, con đã tốt nghiệp hạng Nhất toàn trường Saddleback. Con cảm ơn các thầy cô và các phụ huynh đã giúp chúng con trong việc học hỏi và giúp chúng con trau dồi tiếng Việt cũng như gìn giữ phong tục tập quán của người Việt.

**VIỆC GÌ LÀM ĐƯỢC HÔM NAY CHỖ ĐỂ NGÀY MAI.
'MAKE HAY WHILE THE SUN SHINES.'**